

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

5.Bf.179/2024/20. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2024. november 29. napján tartott nyilvános ülés meghozta a következő

V É G Z É S T:

Az emberölés büntette miatt Terhelt¹ ellen indult büntető ügyben a bíróság¹ 2024. január 23. napján kihirdetett 15.B.83/2021/91. számú ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a kiutasítás mellékbüntetési jellegére utalást mellőzi, egyben megállapítja, hogy a vádlott tényleges tartózkodási helye a Szegedi Fegyház és Börtön.

Felhívja a tárgyak kiadásával érintett tanú¹⁴, tanú⁴, egyéb érdekelt², tanú²² egyéb érdekelt és Terhelt¹ vádlott figyelmét, hogy amennyiben a lefoglalás megszüntetéséről és a dolog kiadásáról szóló határozat vagy a dolog átvételére vonatkozó felhívás, továbbá a jogerős határozat közlésétől számított három hónapon belül nem veszi át a kiadni rendelt tárgyakat, akkor azok az állam tulajdonába kerülnek.

A másodfokú eljárásban a kirendelt védő díjával 40.800 (negyvenezer-nyolcszáz) forint bűnügyi költség merült fel, melynek megfizetésére a vádlott köteles.

A végzés ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S

[1] A bíróság¹ 2024. január 23. napján kihirdetett 15.B.83/2021/91. számú ítéletével Terhelt¹ vádlottat bűnösnek mondta emberölés büntetében [Btk. 160. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b), d), f) és k) pont]; s ezért őt 18 év 6 hónap – fegyház fokozatú – szabadságvesztésre és 10 év kiutasítás mellékbüntetésre ítélte. Rögzítette a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját, azt a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napban megjelölve. Rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő

szabadságvesztésbe történő beszámításáról, a lefoglalt bűnjelekről, s kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség viselésére.

[2] Az ítélet ellen az ügyészség a vádlott terhére súlyosítás, Terhelt1 vádlott és védője pedig felmentés érdekében jelentett be fellebbezést.

[3] Az ügyészség fellebbezésének írásbeli indokolásában azt hangsúlyozta, hogy az enyhítő tényezők (4 éves időmúlás) olyan csekély súlyú, mely a kirívóan kegyetlen, felfüggesztett szabadságvesztés hatálya alatt, a kettős emberölés elkövetőjével szemben a büntetési tételkeret maximumánál számottevően enyhébb büntetés kiszabását nem teszi lehetővé.

[4] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.969/2021/17. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta, s ekként az elsőfokú ítélet megváltoztatására, e körben a szabadságvesztés tartamának súlyosítására, egyebekben pedig az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt. Az átirat utalt a védelmi fellebbezések iránya okán a felülbírálat teljességére és arra is, hogy a törvényszék a hatályos perrendi szabályokat megtartotta, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a szükségtelen bizonyítási indítványokat indokoltan utasította el, s a tényállást megalapozatlansági hibáktól mentesen állapította meg. Egyetértett az elsőfokú bíróság álláspontja szerint részletes, logikus bizonyíték értékelő tevékenységével, s a bűnösségre vont következtetéssel, valamint a cselekmény jogi minősítésével is. E körben utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság kellő részletességgel vizsgálta a vádlott többször változtatott vallomását, s helyesen fejtette ki, hogy mely tények és körülmények, bizonyítékok alapján látta bizonyítottnak, hogy a sértettek élet kioltását eredményező sérüléseit Terhelt1 vádlott okozta. Utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket helytállóan jelölte meg, de azokat nem a valós súlyuknak megfelelően vette figyelembe. A vádlott egy sok gyermeket nevelő, a nehéz körülményei ellenére a környezetében tisztelt családapát és a testi fogyatékos fiát ölte meg, csupán párezer forint zsákmány reményében. A négyszeresen minősülő emberöléssel szemben enyhítő tényezőként a büntetési tétel alsó határának felét sem elérő időmúlás súlytalan, s a kiszabható határozott időtartamú szabadságvesztés maximumra súlyosítását indokolja. Megjegyezte azt is, hogy életfogytig tartó szabadságvesztés csak azért nem szabható ki vele szemben, mert az elkövetéskor 20. életévét nem töltötte be.

[5] Utalt az átirat az elsőfokú ítélet járulékos rendelkezéseinek törvényességére, s emellett a [85] és bekezdésben tanú²³ testmagasságát illetően, míg a [430] bekezdésben a két sértett nevének felcserélését illetően észlelt elírási hibát, melyet indítványozott kijavítani.

[6] A védő a fellebbezés írásbeli indokolásában a védői fellebbezést változatlan tartalommal fenntartotta, s az elsőfokú ítélet megváltoztatására, elsődlegesen védence felmentésére, másodsorban az emberölés büntette tekintetében a Btk. 166. § (2) bekezdés (2) bekezdés d), k) és h) pontjában írt minősítő körülmény mellőzését és a szabadságvesztés tartamának lényeges mérséklését indítványozta. A védői beadvány hivatkozott az elsőfokú

bíróság részéről az eljárási szabályok megsértésére, melyet az indokolási kötelezettség elmulasztásában látott azért, mert álláspontja szerint a terhelti védekezés cáfolatával az elsőfokú ítélet meglehetősen sommásan, hiányosan foglalkozott. Így szerinte teljesen figyelmen kívül maradt a Btk. 19. § (1) bekezdése szerinti büntethetőségi okkal, a fenyegetés megállapíthatóságával kapcsolatos vizsgálat, mely büntethetőségi akadály fennállta esetén, a vádlottat az ellene emelt vád alól – bizonyítottság hiánya miatt – fel kellett volna menteni.

[7] A védő azonban ezt meghaladóan is megalapozatlannak tartotta az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást, elsőként is azért, mert a tűz keletkezésének módja nem vitásan nem volt tisztázható, ahogy adós maradt annak magyarázatával is az elsőfokú bíróság, hogy a már megégett és elhunyt sértettek ismételt meggyújtása érdekében miért ment volna vissza az elkövető, s mely történést egyéként sem a terhelti, sem a tanúk előadása nem is erősített meg. Miután sértettl sértett halála koponyaűri sérülések, agyroncsolódás miatt következett be, így esetében a különös kegyetlenséggel való elkövetés fel sem merülhet. tanú²³ sértett vonatkozásában pedig, miután a tűz okát nem lehetett tisztázni, ennek ellentmond azon következtetés, hogy a vádlott gyújtotta meg a még életben levő sértett testét. E sértett testi fogyatékoságával kapcsolatban azt emelte ki, hogy ennek ellenére a sértett tudott kerékpárt vezetni, egy tanya felújításán dolgozott, s egyébként sem merült fel adat arra vonatkozóan, hogy a terhelt a sértett ezen testi fogyatékoságával tisztában lett volna, ezért az nem is róható a terhére. S emellett arra is utalt, hogy az elkövetés módja, a sértett fejszével egy alkalommal, hátulról megütése, azaz hátulról, váratlanul érkező támadás miatt a testi fogyatékoság egyébként sem bírt jelentőséggel.

[8] Ezt meghaladóan a fellebbviteli főügyészség átiratában írtak cáfolatával foglalkozott, kifejtve, hogy az időmúlás értékelése helyes volt, s így megalapozatlan a súlyosításra irányuló indítvány.

[9] A nyilvános ülésen a védő a fellebbezés indokolásával egyező tartalommal terjesztette elő perbeszédét, vádlott vádlott felszólalásában a védő által elmondottakhoz csatlakozott.

[10] A fellebbezések nem vezettek eredményre.

[11] A másodfokú bíróság az ellentétes irányú fellebbezésekkel megtámadott elsőfokú ítéletet, figyelemmel a védelmi jogorvoslati nyilatkozat tényállást támadó, s felmentést is célzó tartalmára, a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt teljes terjedelmében felülbírált.

[12] Ennek során megállapította, hogy a törvényszék túlnyomórészt a hatályos perrendi szabályokat túlnyomórészt betartva folytatta le az eljárást, a Be. 163. § (2) és (3) bekezdésben rögzített tényállás tisztázási kötelezettségének is maradéktalanul eleget tett.

[13] A vádlott és tanúk figyelmeztetése szabályszerűen megtörtént.

[14] Az elsőfokú bíróság Péceli Zsolt, tanú9, tanú12, tanú13, tanú14, név tanú16, tanú19, tanú6, tanú10, tanú11, tanú7, tanú21, tanú30 tanúk vallomását, az okiratokat, iratokat is tárgyalás anyagává tette, az igazságügyi orvos-, elmeorvos-, pszichológus-, genetikai, nyomszakértői- együttes szakértői véleményeket, valamint toxikológiai, informatikai, fizikus szakértői véleményeket hasonlóképpen ismertette. Egyúttal igen körütekintően járt el akkor is, mikor szakértő1, szakértő3, szakértő2, szakértő5, szakértő6, s szakértő4 igazságügyi szakértőket – a Be. 529. § (1) és (2) bekezdésben foglalt rendelkezéseket betartva – a tárgyaláson is meghallgatta.

[15] Az elsőfokú bíróság a védő előkészítő ülésen elhangzott nyilatkozatával egyezően vizsgálta a nyomozás során beszerzett bizonyítékok tekintetében a bizonyítás törvényességére vonatkozó szabályok betartását, és pontosan, az iratok tartalmával egyező részletes, a törvénynek és az irányadó alapjogi iránymutatásoknak egyaránt megfelelő indokolással fejtette ki határozatában, hogy Terhelt1 első gyanúsítottai vallomásának felvétele során a védelemhez való jog olyan mérvű sérelme volt igazolható, mely felveti az adott vallomás bizonyítékok köréből történő kizárását. A magyar jogrendszerben a védelem alapelvét maga az Alaptörvény határozza meg, amikor kimondja, hogy „a büntetőeljárás alá vont személynek az eljárás minden szakaszában joga van a védelemhez. A védő nem vonható felelősségre a védelem ellátása során kifejtett véleménye miatt.” [Alaptörvény XXVIII. Cikk (3) bekezdés]. Nemzetközi szinten az Emberi Jogok Európai Egyezménye 6. Cikke szerinti tisztességes eljárás egyik fontos követelménye, hogy a bűncselekménnyel gyanúsított személynek joga és lehetősége legyen védekezni a vád ellen. Az Egyezmény meghatározza, hogy „minden bűncselekménnyel gyanúsított személynek joga van – legalább – arra, hogy személyesen vagy az általa választott védő segítségével védekezhessék, és ha nem állnak rendelkezésére eszközök védő díjazására, amennyiben az igazságszolgáltatás érdekei ezt követelik meg, hivatalból és ingyenesen rendeljenek számára ügyvédet”.

[16] Az elsőfokú bíróság az előbbieken megfogalmazott, a tisztességes eljárás követelményének alapjául szolgáló elveket és az ezzel összefüggő alkotmánybírósági gyakorlatot szem előtt tartva vizsgálta meg a gyanúsítottai kihallgatások során a vádlott védelemhez való jogának érvényesülését és vonta le annak eljárásjogi következményeit. Figyelmen kívül hagyta azonban, hogy a kérdéses első gyanúsítottai kihallgatását követően a terhelt ugyanezen a napon, 2020. április 7-én, immár védő jelenlétében zajlott helyszíni kihallgatása során – melynek szabályszerűségét a 2023. november 29. napján tartott tárgyaláson az erről készült felvétel Be. 532. § (1) bekezdésének megfelelően történt lejátszása eredményeképpen tényyszerűen állapította meg – korábbi, gyanúsítottként tett vallomását is fenntartotta, így a korábban felvett gyanúsítottai vallomás felhasználása alapjogi sérelmet nem vetett volna fel, a hivatkozott 8/2013.(III.1.) AB határozat tartalma, és a Be. 185.§ (4) bekezdés a) és b) pontja alapján sem. E gyanúsítottai vallomás kirekesztése ugyanakkor sem a tényállás, sem a mérlegelés hiányosságát nem eredményezte, tekintve, hogy a terhelt az elsőfokú bíróság által bizonyítékként értékelt tanúvallomásában és helyszíni kihallgatása során érdemben a kirekesztett vallomás állításaival egyezően vallott.

[17] Ez utóbbiak (tanúként tett vallomása, helyszíni kihallgatása során gyanúsítottként tett vallomása) kapcsán a terhelt nem hozott fel olyan indokot, s illet az ítéltábla sem észlelt, mely ezen eljárási cselekmények során tett állítások bizonyítékok köréből történő kirekesztésére alapul szolgálhatna. A bizonyíték, jelen esetben a tanúvallomás

és helyszíni gyanúsítottai vallomás terhelő állításainak kirekesztése és elvetése (el nem fogadása) ugyanis két eltérő fogalom, előbbi kizárólag az adott bizonyítási eszköz (bíróság, ügyészség, nyomozó hatóság általi) megszerzésének súlyosan törvénysértő módjához fűzött következmény, mely esetben az abból származó adat (a bizonyíték) értékelése fel sem merülhet [Be. 167. § (5) bekezdés]; a bizonyíték elfogadhatóságát érintően viszont annak tartalmi elemzése, más bizonyítékokkal összevetése, azaz mérlegelés útján jut következtetésre a bíróság [Be. 168. § (4) bekezdés]. A kirekesztés kérdésének vizsgálata a bíróság részéről egy formai vizsgálatot jelent. Az eljárási törvény a Be. 167. § (5) bekezdése szerinti generális szabályozási szinten és emellett helyenként elszórtan, de mindig tételesen meghatározza azokat az eseteket, amikor az adott bizonyítási eszközökből származó bizonyíték mindenfajta tartalmi vizsgálódás nélkül a bizonyítás anyagából kirekesztendő, mérlegelési körbe nem vonható. A nyomozás során elkövetett szabálysértéseknek csak abban az esetben van jelentősége, ha azok a bizonyíték kirekesztéséhez vezetnének, melynek – ahogy fentebb kifejtésre került – minden esetben az eljárási törvényben meghatározott konkrét alapja kell legyen. A bizonyítás törvényessége körében az eljárási cselekmények szabályszerű lefolytatását a perbírósnak mindig vizsgálnia kell, a formai vizsgálat tehát minden más szempontot megelőző. Amennyiben a bizonyítási eszköz kirekesztésére nincs perjogi indok, tehát nem esik értékelési tilalom alá, akkor kerülhet sor a ténybeli alapokon nyugvó tartalmi vizsgálatra.

[18] Ezek előre bocsátása mellett Terhelt1 tanúként tett vallomásának felhasználhatósága a Be. 187. § (1) bekezdése alapján nem kérdőjelezhető meg, miután azokból a tanúzási figyelmeztetés és az arra adott válasz egyértelműen kitűnik. Ennek kapcsán még azt kell hangsúlyozni, hogy a nyomozás elrendelése nem zárja ki olyan személyek tanúkénti kihallgatását, akik később terhelti pozícióba kerülnek, amennyiben a tanúkénti kihallgatás időpontjában vonatkozásukban bűncselekmény megalapozott gyanúja nem állapítható meg. S ugyanígy nem kérdőjelezhető meg a fentebb is írtak fényében a gyanúsítottai helyszíni kihallgatás törvényessége, azaz a Be. 167. § (5) bekezdése meghatározott ok nem állt fenn.

[19] A bizonyíték kizárásához azon terhelti hivatkozás sem vezethet, hogy azt állítása szerint tanúl fenyegetésére tette, tekintve, hogy a kényszer, fenyegetés, mely őt ezen vallomások megtételére sarkallta, nem a hatóság, bíróság részéről történt. Az a vádlotti hivatkozás tehát, hogy tanúként tett, és gyanúsítottai beismerő állításait a tanúl részéről őt ért kényszer, fenyegetés hatására mondta, a fent kifejtettekre figyelemmel kizárólag a bizonyítási eszközökből nyert tény bizonyító erejét befolyásolhatja, a felhasználhatóság, azaz a bizonyítékként történő értékelés kizártságát nem veti fel.

[20] tanú5 tanút az elsőfokú bíróság a 2023. május 25. napján tartott tárgyaláson tanúként meghallgatta, s őt a tárgyalásról a nyomozás során tett vallomásának ismertetése nélkül bocsátotta el. Ehhez képest, bár nyomozati vallomásának felhasználhatóságát nem érintette, nem helyeselhető, hogy a 2024. január 29. napján tartott tárgyaláson a nyomozás során tett vallomását külön – a tanú távollétében – ismertetete.

[21] Ennél komolyabb aggályokat vetett fel azonban tanú22 – a terhelt apja – nyomozás során tett tanúvallomásának személyes meghallgatás nélküli ismertetése, s annak bizonyítékként történt figyelembevétele. tanú22 ugyanis, szemben a terhelt más hozzátartozóival (tanú18, tanú25, tanú26, tanú28, tanú27), Terhelt1 eljárásba gyanúsítottként

történt bevonását követő tanúkénti kihallgatásakor a Be. 171. §-ában biztosított mentességi jogával élve, a tanúvallomást megtagadta. S ez a másodfokú bíróság álláspontja szerint korábbi, 2020. április 6. napján tett tanúvallomásának bizonyítékként történő értékelését kizárta, miután ezen időpontban az elhangzott figyelmeztetés ellenére mentességi jogával objektíve nem élhetett, hiszen fia, Terhelt1 még nem volt terhelt. tanú22 nyomozás során tett vallomásának kirekesztése azonban szintén nem volt érdemi kihatással az eljárásra, s a mérlegelés irányát, az elsőbírói következtetések helyességét sem kérdőjelezte meg.

[22] A nyomozás során Terhelt1 terhelt és más tanú pozícióban levő személyek poligráfós vizsgálatára is sor került. Ennek lefolytatása maradéktalanul megfelelt a Be. 212. § (1) és (2) bekezdésében szabályozott műszeres vallomásellenőrzés alkalmazására vonatkozó rendelkezéseknek és az előkészítő eljárás részletes szabályairól szóló 100/2018. (VI.8.) Korm. rendelet 79. §-ában foglaltaknak, így az erről készült jegyzőkönyvek, feljegyzések bizonyítási eszközként figyelembe vehetők voltak. tanú31 és tanú32 szaktanácsadók tanúként történő meghallgatását a Be. 212. § (2) bekezdése kétségtelenül lehetővé tette, az ítéltábla ugyanakkor szükségesnek tartja felhívni a figyelmet arra, hogy ennek keretében a szaktanácsadóhoz kizárólag a lefolytatott poligráfós vizsgálat során általa észlelt tények vonatkozásában intézhető kérdés. A tanú (szaktanácsadó) által közölhető, s ekként bizonyítékként értékelhető tények körét az elsőfokú ítélet [388] bekezdésében és a 15.B.83/2021/78. számú tárgyalási jegyzőkönyv 6. oldalán írtak, azaz, hogy „80-85 %-os biztonsággal tud dolgozni a poligráfós vizsgálat...az azt jelenti, hogy 80-85%-ban az idősebb férfit ő bántalmazta” nyilvánvalóan szétfeszítik, s azok a bizonyítékok értékelésének Be. 167. § (3) és (4) bekezdésében rögzített szabályaival is szöges ellentétben állnak.

[23] Nem eredményezte a tényállás tisztázási kötelezettség sérelmét a vádlott által indítványozott bizonyítás, a térfelügyelő kamera felvételeinek részletesebb vizsgálatára, a sértett lefoglalt telefonjának ellenőrzésére, és a sértettek halála időpontjának meghatározása tekintetében újabb orvosszakértő kirendelésére irányuló indítvány elutasítása, melynek indokáról az elsőfokú bíróság a Be. 561.§ (3) bekezdés f) pontjában foglalt kötelezettségének eleget téve ítéletének [568]-[576] bekezdésében számot adott, az abban foglaltakkal a másodfokú bíróság is egyetértett.

[24] Úgyszintén alappal nem sérelmezhető, hogy a kamerafelvételek lejátszására nem került sor, miután az annak tartalmáról készült feljegyzést az elsőfokú bíróság a Be. 533. § (1) bekezdésével összhangban tette a tárgyalás anyagává, s a védő, de a vádlott sem jelölt meg olyan körülményt, mely alapján a feljegyzések tartalma megkérdőjeleződött volna.

[25] A védő az indokolási kötelezettség sérelmére sem helytállóan hivatkozott, az elsőfokú ítéletből ugyanis egyértelműen kitűnik valamennyi terhelti védekezés elvetésének indoka, így a Be. 609. § (2) bekezdés d) pontja szerinti relatív hatályon kívül helyezési ok fel sem merülhetett.

[26] Az ítéltábla végül megjegyzi még, hogy az ítélet rendelkező részének a jogorvoslati nyilatkozatok előtt átadásának (Be. 549. § (4) bekezdés) megtörténte a jegyzőkönyvben foglaltak alapján nem igazolható.

[27] Az elsőfokú ítélet a Be. 561. § (3) bekezdés a) pontjával összhangban, de már szükségtelen részletességgel, a teljes a vádirati tényállást megismételve tartalmazza a vádra való utalást.

[28] A vádlott előzményi büntetései és személyi körülményeire vonatkozó adatok (Be. 561. § (3) bekezdés b) pont) az erkölcsi bizonyítvány, az iratok és a terhelt vallomásai alapján a következők szerint egészítendő ki:

- Az elsőfokú ítélet [18] bekezdésében írtakhoz beemeli azt, hogy Terhelt1 terhelt 2012-ben (11 évesen) édesanyjával, testvéreivel érkezett Magyarországra. Romániában hozzátartozói nem maradtak, őrizetbe vételéig szüleivel élt közös háztartásban.
- Az elsőfokú ítélet [22] és [23] bekezdésében írt előzményi büntetéseket a hatósági erkölcsi bizonyítványa már nem tartalmazza (s a vádirat benyújtásakor sem tartalmazta).

Mindez azt jelenti, hogy a Btk. elkövetés idején hatályos 97. § (1) és (2) bekezdése értelmében e nyilvántartásból törölt büntetések miatt vele szemben hátrányos jogkövetkezmények – értve ez alatt azok súlyosító tényezőkénti értékelését, de a felfüggesztett szabadságvesztés hatálya alatti elkövetés esetén irányadó rendelkezéseket is – nem alkalmazhatók. A teljesség igénye érdekében jegyzi meg az ítéltábla, hogy 2024. augusztus 1. napjától a Btk. 97. §-a (3) bekezdéssel egészült ki, mely kimondja, hogy a korábbi elítéléshez fűződő büntetőjogi jogkövetkezmények – tehát a súlyosító tényezőkénti értékelés, úgyszintén a felfüggesztett szabadságvesztés hatálya alatti elkövetés esetén irányadó rendelkezések – nem minősülnek tilalmazott hátrányos jogkövetkezménynek. Ez utóbbi alkalmazására azonban jelen ügyben a Btk. 2. §-ában írt vizsgálatot követően kizárólag az elbíráláskori törvény alkalmazása esetén kerülhetett volna sor.

[29] Az elsőfokú bíróság által rögzített tényállás túlnyomórészt megalapozott, annak kisebb téves ténybeli következtetésen (Be. 592. § (2) bekezdés d) pont) alapuló részbeni megalapozatlanságának kiküszöbölése érdekében a másodfokú bíróság az iratok tartalma alapján és helyes ténybeli következtetéssel a Be. 593.§ (1) bekezdés a) pontja szerint pontosította a lentebb írtak szerint a tényállást, emellett a Be. 453. § (6) bekezdése alapján helyesbítette a nyilvánvaló elírásokat is:

- Az elsőfokú ítélet [68] bekezdés utolsó sorában írtak helyett azt rögzíti, hogy „eszméletét legfeljebb egy-két percre veszthette el, ezt követően azonban képes lett volna mozgásra, helyváltoztatásra”.
- Az elsőfokú ítélet [73] bekezdésében az „Ezt követően” kifejezést „Az egyes sértettek fejszével történt bántalmazását követően a vádlott” szövegrésszel helyettesíti.
- A [85] bekezdésben a 146 cm helyett 164 cm-t tüntet fel.

[30] Az ekként kiegészített és helyesbített tényállás már mindenben hiánytalan és pontos, téves ténybeli következtetést sem tartalmaz, az a vádlott tagadásával szembenálló részében is a bizonyítékok okszerű értékelésén alapul, így a Be. 593. § (3) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

[31] Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségét a Be. 561. § (3) bekezdés d) pontjában írtak szerint teljesítette, a terhelti védekezés mentén bemutatta a rendelkezésre álló bizonyítékokat, s állást foglalt a tekintetben, hogy egyes bizonyítékokat a tényállás megállapításakor mely okból fogadott vagy vetett el.

[32] A törvényszék ítéletében a folyamatosan változó vádlotti állítások elfogadásának vagy elvetésének, a tényállásban szereplő terhelti cselekvőség megállapításainak indokaira kitért, azokra a logika szabályainak megfelelő, helytálló magyarázattal szolgált.

[33] Az ítéltábla a törvényszék bizonyítékértékelő tevékenységével mindenben egyetértett, az kiegészítést sem igényel, azzal, hogy a fellebbviteli főügyészségi átirat helytállóan észlelte a [430] bekezdésben a sértettek nevének felcseréléséből eredő elírást, miután tényszerűen tanú²³ halálát eredményezte heveny szén-monoxid belégzés melletti égési sokk, míg sértett¹nál az agyroncsolódás.

[34] Ugyanakkor védelmi érveléssel összefüggésben az ítéltábla a következőkre mutat rá.

[35] A terhelt védekezésével összefüggésben a Btk. 19. §-ában foglalt büntethetőséget kizáró ok (kényszer, fenyegetés) fel sem merülhet. Terhelt¹ terhelt ugyanis soha nem állította azt, hogy a sértettek sérelmére kényszer, fenyegetés hatására bűncselekményt valósított volna meg, csak azt, hogy a bűncselekmény elkövetését *beismerő vallomását* tette kényszer, fenyegetés hatására. Ez utóbbival ellentétes okfejtését a védő a terhelti vallomások tartalmi torzítást eredményező, s ekként nyilvánvalóan téves vegyítésével fejtette ki. Ennek kapcsán az indokolás hiányosságát sem helytállóan kifogásolta a védelem, hiszen az elsőbírói mérlegelés számottevő részében a megváltozott, tanú¹ szerepéről beszámoló terhelti védekezés cáfolatával foglalkozott. Emellett a korábbi, állítása szerint kényszer fenyegetés hatására tett tanúvallomásának, gyanúsított előadásainak más bizonyítékokkal való összhangja, melyet az elsőfokú bíróság ugyancsak részletesen hivatkozott, szükségszerűen maga után vonta az ezzel ellentétes terhelti előadás elvetését, annak hitelt érdemlőségét ugyanis alapjaiban kérdőjelezte meg. Abban is megalapozottan foglalt állást az elsőfokú bíróság, hogy a sértettek vér-, vizeletvizsgálati jegyzőkönyve, az orvosszakértői vélemény megállapításai, csakúgy mint a terhelt vonatkozásában beszerzett toxikológiai szakértői vélemény mind saját rendszeres kábítószer fogyasztását, mind pedig azon állítását cáfolta, hogy a sértettek által bérelt tanyára tanú¹ megbízásából azért ment, hogy nekik kristályt vigyen. Ez utóbbit valamennyi, a sértettekkel ismeretségi kapcsolatban

álló tanú is egyértelműen kizárta, a sértettek esetében mindenki határozottan tagadta, hogy ők bármilyen tudatmódosító szert (alkoholt vagy kábítószer) használtak volna.

[36] A poligráfos vizsgálat adatain és a sértetti telefon terhelttől történt lefoglalásának tényén túl a törvényszék helyesen tulajdonított kiemelt jelentőséget a genetikai- és nyomszakértői vélemények megállapításainak, melyek értelmében a tényállás szerint az elkövetéshez használt fejsze nyelén a vádlott DNS-ét, míg a fejsze fokán sértett1 sértett DNS-ét mutatták ki, s a nyomszakértői vélemény pedig e sértett fején talált sérülések és a fejsze összehasonlítása alapján azt valószínűsítette a sérülést okozó eszközként. Mindezen adatokra pedig a későbbi, megváltozott terhelti védekezés semmilyen magyarázattal nem szolgált, ellenben egybevágott a tanúvallomásával és helyszíni gyanúsítottai vallomásával is. A vádlott a sértetteket korábban nem ismerte, bevallása szerint nem is járt korábban e tanyán, a fejsze nyelére genetikai nyoma másképpen és más módon nem, csak az elkövetés során kerülhetett.

[37] A vádlott megváltoztatott vallomása nem szolgál magyarázattal a pénztárca tűzre vetésére sem. A táska kinyitása, pénztárca felgyújtása – melyeket a vádlott mindvégig elismert - tipikusan nem a segítségnyújtás szándékára utal, hanem egészen nyilvánvalóan értékek kutatására, emiatt pedig a nyereségvágy motivációját igazolta, és szintén ezt támasztotta alá az is, hogy a terhelt és sértettek nem ismerték egymást. Hiszen akik a sértetteket ismerték, (s ezek közé tartozott tanú1 is) pontosan tudták, hogy rendkívül szerény anyagi helyzetben, pénz szűkében éltek, így tőlük értékek megszerzése inkább olyan embert motiválhatott, akinek erről ismeretei nem voltak. Márpedig a vádlott beismerő vallomása áll e logikával áll összhangban, nem pedig a módosított vallomás.

[38] A vádlott védekezése szerint a sértettek eszméletben állapotban voltak, mikor rájuk talált, rajtuk külsérelmi nyomot nem észlelt, s e tekintetben egyébként korábbi részbeni beismerésével is egyezően arról is vallott, hogy őket nem gyújtotta fel, égési nyomról nem tett említést.

[39] A vádlott védekezése szerint a sértettek eszméletben állapotban voltak, mikor rájuk talált, rajtuk külsérelmi nyomot nem észlelt, s e tekintetben egyébként korábbi részbeni beismerésével is egyezően arról is vallott, hogy őket nem gyújtotta fel, égési nyomról nem tett említést. Ez azonban nemcsak azon tanúk vallomásával állt ellentétben, akik két különböző időpontban észleltek füstöt a bűncselekmény helyszínén, de az orvosszakértői vélemények és a szakértők tárgyalási nyilatkozatával, a tűzvizsgálati jelentés adataival is. Ezekből több tény következik: egyrészt az, hogy tanú23 és sértett1 sértett az égés kezdetekor még életben volt (mindketten szénmonoxidot lélegeztek be), másrészt: bár sértett1 sértett halála nem az égéssel okozati összefüggésben következett be, az orvosszakértők ugyanakkor azt véleményezték, hogy a bántalmazása után rövid ideig volt már csak életben, ellenben ő is füstöt lélegzett be. Ebből egyenesen következik, hogy a testének első felgyújtására feltétlenül a halálát, súlyos sérüléseit eredményező eszközös bántalmazása után közvetlenül, igen rövid időn belül került sor. tanú23 sértetten a halálóki tényező, az égési sokk kialakulása előtt olyan súlyos sérülés, mely tartósan akadályozta volna a segítségkérését, önmentését, nem volt kimutatható, esetében ebből következik, hogy ezt nem sokkal kellett, hogy kövesse a testének felgyújtása.

[40] Ugyanakkor az orvosszakértők tárgyalási meghallgatásuk alkalmával – a megelőző eszközös bántalmazással összefüggésben – tanú²³ legfeljebb egy-két perces eszméletvesztését nem zárták ki, így az elsőfokú ítélet ezzel kapcsolatos megállapítását pontosítani kellett. Ettől még fontos hangsúlyozni, hogy tanú²³ bántalmazása után a vádlott még bement a házba, sértett¹ is bántalmazta és csak azután gyűjtotta meg a sértetteket, az ezt igénylő idő pedig egyértelműen hosszabb volt, mint az eszméletvesztés 1-2 perces ideje. Ezért önmagában a sérüléséből a védekezésre képtelensége nem következhetett.

[41] Összességében tehát a bántalmazás és az égés szükségszerű közvetlen egymásutánisága – melyet a szakértői vélemények igazoltak – cáfolta azt a vádlotti védekezést, hogy ő a még élő sértetteket hagyta hátra, őket nem gyűjtotta fel.

[42] Ha mindehhez hozzávesszük, hogy nyomszakértői vélemény szerint sértett¹ sértett minden fejsérülését ugyanaz az eszköz okozta, amelynek nyelén kívülálló személyként csak a vádlott DNS-ét mutatták ki, bizonyossággal kizárható volt az a védekezés is, hogy a vádlott általi bántalmazást követően sértett¹ sértettet más, ismeretlen személy ugyanazzal a fejszével ismét bántalmazta, és más gyűjtotta fel.

[43] A tűz keletkezésének módjával kapcsolatos bizonytalanság – szemben a védői hivatkozással – a vádlott büntetőjogi felelősségét nem befolyásolta. Az idegenkezés és szándékosság ugyanis a tűzvizsgálattal kapcsolatos okiratok tartalma alapján sem vonható kétségbe, ezen következtetésekre a sértettek testére összpontosuló, a tanya két különböző pontján, időben is elkülöníthetően keletkező tűz már önmagában megfelelő alapot szolgáltatott. Ugyanígy egyébként az időben elkülönülő kétszeri égés is egyértelmű a tűzvizsgálati jelentésből, s ezen megállapítást a tanyáról felszálló füstöt két különböző időpontban észlelő tanúvallomások is alátámasztották.

[44] S bár ez a bűncselekmény minősítését már nem befolyásolta, az ítéletábra álláspontja szerint a mérlegelési szabadság korlátait nem lépte át az elsőfokú bíróság akkor sem, amikor a sértettek testének a fentiek szerint kétséget kizáróan igazolható másodszori felgyújtását is a nyomok eltüntetésében kimutatható nyilvánvaló érdekére figyelemmel a vádlottnak tulajdonította.

[45] Az esetlegesen más személy közreműködését is felvethető adatokat, miután azok a fentiekben kifejtettek szerint a terhelti cselekvőség megállapítását, büntetőjogi felelősségét nem befolyásolták, a bíróság a vádhoz kötöttség követelményére figyelemmel nem is vizsgálhatta.

[46] Azon védői felvetéssel sem értett egyet a másodfokú bíróság, hogy tanú²³ sértett testi fogyatékoságának ismerete az elsőfokú ítéletből és a bizonyítás anyagából ne következne. E testi fogyatékoság jellege, nevezetesen a bal kézfej és ujjak hiánya bármely külső szemlélő számára egyértelműen felismerhető, s kiemelten igaz ez a vádlottnál, aki a cselekményét megelőzően a sértettekkel rövidebb-hosszabb ideig kommunikált, velük közösen dohányzott is. E tény (sértett testi fogyatékosága) ismeretének megállapítása különösebb mérlegelést nem igényelt, akkor sem, ha a vádlott e sértettet más külső tulajdonságát (kancsalság) kiemelve jelölte meg vallomásaiban, melyet egyébként minden előzmény nélküli hátulról történt támadása során ugyancsak nem észlelhetett volna.

[47] A felmentést célzó fellebbezés tehát valójában az elsőfokú bíróság – logikai szabályoknak megfelelő, törvényes – bizonyítékértékelő tevékenységét támadta, s ekként megalapozott tényállás mellett a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethetett.

[48] A fentiek szerint irányadó tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett Terhelt1 vádlott bűnösségére, és törvényesen került sor a cselekmény jogi minősítésére is. A jogi indokolásban írtakat az ítéltábla mindenben osztotta, az kiegészítést nem igényel.

[49] A törvényszék a 3/2013. Büntető jogegységi határozatban foglaltakkal összhangban vont következtetést mindkét sértettet illetően a vádlott ölésre irányuló egyenes szándékára.

[50] A cselekmény valamennyi körülménye (használt eszköz, elkövetési módjai, intenzitása, ismételtsége) kivétel nélkül azt igazolja, hogy a cselekmény megvalósításakor a vádlott a sértettek halálát kívánta.

[51] Az ítéltábla egyetértett a Btk. 160. § (2) bekezdés b) pont szerinti minősítő körülmény felrovásával. Nyereségvágyból elkövetett emberölés büntetnének megállapítására nem vitásan sor kerülhet akkor, ha az elkövető szándéka az ölési cselekmény megkezdésekor közvetlenül a sértett értékeinek megszerzésére irányul. Jelen ügyben az a tény, hogy a vádlott és a sértettek korábban nem ismerték egymást, s a terhelt a bántalmazást követően tanú²³ övtáskáját, a másik sértett pénztárcáját átkutatatta, valamint az általa a tanúvallomásában elmondottak is azt támasztották alá, hogy a sértett(ek) értékeinek megszerzésére irányuló cél már a kezdetektől fennállt, s az az ölési magatartás alatt is megmaradt.

[52] A Btk. 160. § (2) bekezdés d) pontjában írt minősítő körülmény, a különös kegyetlenséggel elkövetés felrovása is helytálló azzal, hogy a 3/2013. Büntető jogegységi határozat II/4. pontja is foglalkozik e kérdéskörrel. Az elkövetési módok közül a sértettek testének felgyújtása a terhelti és sértetti oldalról egyaránt megalapozta a végrehajtás különös kegyetlen voltának megállapítását. Ahogy arra az elsőfokú bíróság helyesen utalt, köztudomású, hogy a tűzhalál az átlagost lényegesen meghaladó szenvedéssel jár, így ennek vádlott általi felismerése sem szorul külön magyarázatra. A sértetti oldalról ennek kapcsán az orvosszakértők tárgyalási nyilatkozatából az emelendő ki, miszerint az égést elszenvedő személy esetleges eszméletlen állapota a fájdalomérzetet nem befolyásolja, azt nem zárja ki.

[53] Miután a vádlott az irányadó tényállás szerint két sértett vonatkozásában fejtett ki ölési magatartást, a Btk. 160. § (2) bekezdés f) pontja szerinti minősítő körülmény, azaz a több ember sérelmére elkövetés felrovása további indokolást nem igényel.

[54] S a másodfokú bíróság osztotta a Btk. 160. § (2) bekezdés k) pontja szerinti minősítő körülménnyel kapcsolatos elsőbírói érveket is. A cselekményegység okán a bűncselekmény elhárítására fogyatékoságánál fogva korlátozottan képes személy sérelmére történt elkövetés megállapíthatóságát nem befolyásolja, ha e minősítő körülmény csak egyik

sértett, jelen ügyben tanú²³ tekintetében állt fenn. A Nagykommentár a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvényhez [Jogtár, WoltersKluwer Kiadó] vonatkozó magyarázata szerint a bírói gyakorlat e minősített eset abban az esetben tartja felróhatóknak, ha a fogyatékoság védekezési lehetőség fennállása esetén korlátozza a sértettet a bűncselekmény elhárításában, s ezzel az elkövető a bűncselekmény elkövetésekor tudomással rendelkezett. Ahogy arra a fentiek szerint az ítéletábra már rámutatott, a vádlott a sértett fogyatékoságával tisztában volt, s e fogyatékoság jelentősége, védekezést hátrányosan befolyásoló volta sem kérdőjelezhető meg alappal, miután a terhelt az ölési magatartás kifejtésekor a sértettel közvetlen fizikai kontaktusba került. S e körben nem is a védő által hangsúlyozott fejszével, hátulról történt egyszeri ütés, hanem a sértett ezt követő, halálához vezető későbbi felgyújtása során volt a bal kézfej és ujjak hiánya a menekülést, elhárítást objektíve hátráltató tényező. Emberölésre irányuló lenyűgöző erejű, kitartó támadással szemben egyébként – mely egyenes szándék esetén tipikusnak mondható -, értelemszerűen az idős életkornak és testi fogyatékoságnak mindig csekélyebb a jelentősége, hiszen e jellemzők hiányában is aligha esélyes, ha nem valószínűtlen a védekezés lehetősége. A jogalkotói akarat azonban nyilvánvalóan nem irányulhatott arra, hogy a legnagyobb tárgyi súlyú bűncselekmények e minősített esetének megállapíthatóságát adott esetben a támadás jellegére tekintettel indokolatlanul leszűkítse. Az ezzel ellentétes, e minősítő körülményt kizárólag a tárgyi oldal ismervei alapján felróhatóknak tartó álláspont nem helyeselhető, az ugyanis figyelmen kívül hagyja, hogy az emberölésnél, annak éppen személy elleni erőszakban megnyilvánuló voltára figyelemmel a sértett életkora, testi fogyatékosága leginkább alanyi oldalon, a motívumok harcában jut kifejeződésre. Az életkor és a testi fogyatékoság ugyanis az áldozattá válás lehetőségét azért könnyíti meg, mert nem pusztán az elkövetési módot, hanem már ezt megelőzően az ölésre irányuló szándék kialakítását a sértett ilyen ismervei alapján történő tudatos kiválasztásán keresztül is befolyásolja, ahogy az jelen ügyben az elsőként áldozattá váló tanú²³ sértettet illetően is megállapítható volt.

[55] A büntetés kiszabása körében irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság túlnyomórészt feltárta, kisebb kiegészítéseket, helyesbítést azonban igényelt.

[56] Ekként a legnagyobb nyomatékú súlyosító tényezők, nevezetesen az emberölés négyszeresen súlyosabban minősülésén túl a vádlott terhére szól az is, hogy az egyik sértett még kiskorú volt, s hogy a vádlott a cselekményét rendkívül nehéz egzisztenciális körülmények között, a társadalom periferiájára szorult, de tisztességes életet élni törekvő sértettek sérelmére valósította meg. Ezzel szemben az elkövetéskori büntető törvény helyes alkalmazása és az előzményi büntetések nyilvántartásból törlésére figyelemmel a súlyosító tényezők közül a büntetett előéletét és felfüggesztett szabadságvesztés hatálya alatti elkövetésre utalást mellőzni kellett.

[57] S bár az időmúlást mint objektív enyhítő tényezőt az elsőfokú bíróság helyesen vette számba, a fellebbviteli főügyészégi átirat helyesen utalt annak elenyésző nyomatékára, s nemcsak azért, mert az a büntetési tételkeret alsó határát sem közelíti meg, de azért is, mert annak csak egy részében állt a terhelt kényszerintézkedés hatálya alatt. Ennél lényegesebb azonban az, hogy a vádlott tekintetében, miután a cselekmény elkövetése idején még a 19. életévét sem töltötte be, a fiatal felnőttkor az enyhítő tényezők köréből nem mellőzhető. Téves az az álláspont, mely szerint a fiatal felnőttkor csak büntetlen előéletű elkövetők esetében értékelhető. A bünteteskiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56/2007. BK vélemény II/1. és II/4. pontja ilyen korlátozást nem tartalmaz, pusztán arra mutat rá, hogy a büntetlenség a fiatal felnőtt kor mellett további enyhítő körülményt nem képez, nem zárja ki

ugyanakkor, hogy a bíróság a személyiség életkorból fakadó kiforratlan voltát büntetett előélet esetén is (mely a nyilvántartásból törlés okán jelen ügyben egyébként se volt értékelhető) az enyhítő tényezők körében figyelembe vegye. Azzal ugyanis, hogy a terhelt fiataalkorúként már összeütközésbe került a törvénnyel, a felnőttkor küszöbét alig átlépő életkora jelentőségét nem veszítheti el.

[58] Az ekként módosult bűnösségi körülmények alapján, azokat a cselekmény tárgyi súlyával is összevetve, a törvényszék helyesen, a Btk. 79. §-ában írt büntetési célokkal összhangban, a Btk. 80. §-a szerinti büntetési kiszabási elvek szem előtt tartásával választotta meg a szabadságvesztés büntetés nemét, és a másodfokú bíróság annak mértékével is egyetértett.

[59] A bűncselekményre irányadó büntetési tétel folytán – miután a korlátlan enyhítés lehetősége nem állt fenn – a szabadságvesztés helyett más büntetési nem alkalmazása kizárt. A vádlott elkövetéskori húsz évet sem elérő életkorára és a Btk. 41. § (1) bekezdésben írt (általános részi) rendelkezésre figyelemmel, mely szerint életfogytig tartó szabadságvesztés csak azzal szemben szabható ki, aki az elkövetéskor a huszadik életévét betöltötte, az adott bűncselekményre irányadó különös részi büntetési tételkeret tíz évtől húsz évig terjedő szabadságvesztésre módosult. A másodfokú bíróság osztotta a fellebbviteli főügyészrségi átiratban foglaltakat a tekintetben, hogy a cselekmény tárgyi súlyát fokozó, fentebb kiemelt tényezőkkel szemben az időmúlás jelentősége elhanyagolható, ezért a 18 év 6 hónapban meghatározott szabadságvesztés enyhítése szóba sem kerülhetett. Ami miatt pedig az ítéltábla nem tartotta indokoltnak a szabadságvesztés tartamának törvényi maximumra (20 évre) történő felemelését sem, az a vádlott fiatal felnőttkora volt.

[60] A szabadságvesztés végrehajtási fokozatának, a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjának megállapítása, az előzetes fogvatartásban töltött idő szabadságvesztésbe történő beszámítása törvényes, az elsőfokú bíróság e rendelkezések alapjául szolgáló törvényhelyet is pontosan jelölte meg.

[61] A törvényszék helyesen alkalmazott a vádlottal szemben kiutasítást, bár annak mellékbüntetési jellegét törvénysértően [a Btk. 33. § (1) bekezdés i) pontja szerint a kiutasítás büntetés] és egyébként is szükségtelenül tüntette fel, azt a másodfokú bíróság ezért mellőzte. Terheltl vádlott magyar nemzetiségű, román állampolgár, aki ebből eredően a szabad mozgás és tartózkodás jogával rendelkezik, 2012 óta Magyarországon családjával együtt jogszerűen tartózkodik, ekként családi élete tiszteletben tartását a kiutasítás sérti, de vele szemben tíz évet meghaladó tartamú szabadságvesztést szabott ki a bíróság, és az országban való tartózkodása a terhére rótt bűncselekmény kiemelkedő tárgyi súlyára, az elkövetés gátlástalan jellegére figyelemmel a közbiztonságot jelentősen veszélyeztetné, így a vele szemben kiszabott kiutasítás mind nemét, mind pedig tartamát tekintve, a Btk. 59.§ (4) bekezdés a) és b) pontja, valamint a Btk. 60.§ (1), (2) és (3) bekezdés második mondatára figyelemmel törvényes. A másodfokú bíróság a kiutasítás büntetés alkalmazásakor figyelemmel volt a magyar állampolgárságról szóló 1993. LV. törvény rendelkezéseire is, s azt állapította meg, hogy miután e törvény 4. § (1) bekezdés b) pontjában írt kötelező, mérlegelést nem tűrő feltétel (a magyar jog szerint büntetlen előéletű és a kérelem elbírálásakor ellene magyar

bíróság előtt büntetőeljárás nincs folyamatban) hiányában honosítás útján magyar állampolgárság megszerzésére a terhelt nem jogosult, kiutasításának ez okból sincs akadálya.

[62] A bűnjelekre, bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezések a pontosan megjelölt jogszabályi hivatkozásokkal összhangban álltak. Ugyanakkor a Be. 321. § (5a) bekezdésének 2024. március 1. napjától hatályos rendelkezése szerint, ha a bíróság, az ügyészség vagy a nyomozó hatóság a lefoglalást megszünteti és a dolgot kiadni rendeli, de a dolog átvételére jogosult vagyoni érdekelt a lefoglalás megszüntetéséről és a dolog kiadásáról szóló határozat vagy a dolog átvételére vonatkozó felhívás, továbbá a vádemelés után a jogerős vagy véglegessé vált határozat közlésétől számított három hónapon belül nem veszi át a dolgot, akkor a dolog az állam tulajdonába kerül. Mivel erről a lefoglalás megszüntetéséről szóló határozatban kell rendelkezni, az ítélet e figyelmeztetése a jogosultakat érintően a hivatkozott jogszabályhelyen alapul.

[63] Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Be. 599. § (1) bekezdése szerinti nyilvános ülésen az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 605. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta azzal, hogy a kiutasítás mellékbüntetési nemére utalást mellőzte, rögzítette a vádlott megváltozott tényleges tartózkodási helyét.

[64] Emellett a Be. 613. § (1) bekezdése alapján megállapította a másodfokú eljárásban a kirendelt védő díjával felmerült bűnügyi költséget, s a Be. 574. § (1) bekezdés értelmében a vádlottat kötelezte annak megfizetésére.

Budapest, 2024. november 29.

dr. Borbás Virág Bernadett s. k.,
k.,

dr. Raczky Katalin s. k.,

dr. Cserni János s.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A bíróság1 15.B.83/2021/91. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.179/2024/20. számú végzése folytán 2024. november 29. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2024. november 29.

dr. Borbás Virág Bernadett s. k.,

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Takácsné Veres Tünde

bíróági ügyintéző